

i Fremtiden blive Hovednæringsvejen for Grønlænderne. Jeg tror, det er af stor Betydning for den grønlandske Befolkning Ve og Vel, om denne Tanke kunde blive realiseret, og jeg tillader mig derfor at spørge den højtærede Indenrigsminister, om han deler min Sympati for denne Idé, og om han i saa Fald vil virke for, at den snart bliver realiseret.

Hendriksen: Jeg er enig i, at det er nødvendigt at lovgive paa det Omraade, Lovforslaget omhandler, og jeg kan i det store og hele tiltræde de forskellige Bestemmelser. Men jeg nærer dog nogen Betænkelighed overfor nogle af Bestemmelserne i §§ 2 og 3. Disse Paragraffer fastslaar, at Ret til at drive Fangst, Fiskeri og Jagt i grønlandske Farvande udelukkende forbeholdes indfødte Grønlændere og andre i Grønland bosatte danske Undersaatter, samt dem, som Indenrigsministeriet meddeler særlig Tilladelse dertil efter de hidtil gældende Regler. Det er her endvidere forbudt ethvert Fartøj, dansk eller fremmed, uden Indenrigsministeriets forud indhentede Tilladelse at anløbe eller have Tilhold paa Øer eller Kyster ved Grønland, ligesom det ogsaa forbydes Danske at tilvirke en eventuel Fangst i grønlandske Farvande eller at bringe Fangsten ind i grønlandske Farvande eller til Land for at tilvirke den dér; det synes mig for øvrigt ganske overflødig at fremhæve dette, da det allerede følger deraf, at det er forbudt at anløbe den grønlandske Kyst.

Jeg forstaaer særdeles vel de Hensyn, der ligger til Grund for disse Bestemmelser, og det er jo ogsaa muligt, at man er nødsaget til og bliver enig om at blive staaende herved; men jeg vil dog gerne henlede den højtærede Indenrigsministers og ærede Medlemmers Opmærksomhed paa, at det netop for Tiden, da Spørgsmaalet om Fiskeri i grønlandske Farvande er overmaade aktuelt, hvad det ærede Medlem Hr. Zahle ogsaa var inde paa i sine Bemærkninger, vil være af den allerstørste Betydning, navnlig for vore Landsmænd paa Færøerne, at opnaa Tilladelse til at anløbe visse Pladser paa Grønland for at kunne oplægge en eventuel Fangst. Jeg er ganske enig i, at man ikke, i hvert Fald ikke uden at have forespurgt de grønlandske Landsraad og have opnaaet deres Samtykke, for Tiden bør give andre end Grønlænderne selv og andre Danske, der er bosiddende paa Grønland, Tilladelse til at fiske i indre grønlandske Farvande. Men det har en overordentlig stor Betydning for de færøske Fiskere, saafremt de gør

Alvor af at gøre de Forsøg, der for Tiden er Tale om, nemlig at fiske under Grønland, at faa Tilladelse til at losse deres Fangst paa grønlandske Pladser for senere hen paa Sæsonen at kunne afhente Fangsten med dertil indrettede Skibe — og dette vil ikke paa nogen Maade gribe ind i Grønlændernes Erhverv eller skade dette, hvad vi jo alle i denne Sal ogsaa er enige om maa undgaaes for enhver Pris.

Jeg ved, at forskellige færøske Kutterredere paataenker at gøre et saadant Forsøg paa Fiskeri under Grønland. De paa-gældende Færinger vil gøre Forsøget uden nogen som helst Udgift for Staten, naar de blot faar Lov til at lægge Fiskeri i Land; men det er ogsaa en absolut Nødvendighed for dem at opnaa denne Tilladelse, idet Sagen ligger saaledes, at uden den er det ikke muligt for Fiskerne at drive Fiskeriet med grundet Haab om et gunstigt Resultat, da de færøske Kuttere alle er forholdsvis smaa, idet ingen af dem rummer over 50—60 Tons Saltfisk. Færøerne udruster hvert Aar op imod 200 Kuttere, der hver er bemandede med fra 15—20 Mand, og det er nogle af disse Kuttere, der eventuelt vil gøre det Forsøg, jeg har nævnt. Men som jeg før var inde paa: Det er givet, at det ikke kan betale sig at gøre Forsøget, saafremt en Kutter, hver Gang den har fisket fuld Last, altsaa hver Gang den har faaet 50—60 Tons Saltfisk — Færingerne fisker jo kun i Salt, paa den gammeldags Maade, fra Kutter med Haandsnøre — skulde sejle til Færøerne med Lasten, saaledes som den maatte gøre, hvis dette Forslag ophøjes til Lov og særlig Tilladelse ikke gives. Det er nødvendigt, at Kutterne faar Lov til at bringe Lasten i Land i Grønland, saa de kan faa Tid til under gunstige Forhold flere Gange at faa fuld Last for saa, naar Sæsonen er sluttet, at transportere den fangede Fisk til Færøerne eller andet Bestemmelsessted.

Man maa vel erindre, naar man skal bedømme denne Sag, at der i Fjor fra norsk Side blev gjort og i Aar atter vil blive gjort Forsøg paa Fiskeri under Grønland; de norske Fangstskibe er væsentlig større end de færøske, idet deres Størrelse varierer fra 150—300 Tons, og det siger sig selv, at det i langt højere Grad kan betale sig for saadanne Skibe at drive Fangst, idet de dog har en Mulighed for at fiske op til 300 Tons Saltfisk pr. Skib, hvorimod Færingerne, hvis de ikke opnaar Tilladelse til at lægge Lasten i Land paa Grønland, maa nøjes med 50 eller i gunstigste Tilfælde 60 Tons pr. Skib. Jeg vil henstille dette Spørgsmaal